

*A nagy sikerű
Dublin Street
szerzőjétől*

Into the **DEEP**

m é l y v í z

fine
selection

SAMANTHA YOUNG
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SAMANTHA YOUNG

Into the
DEEP
mély víz

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Amerikai szobatársaimnak:

Whitney-nek, Hennynek, Lizának és Stephnek.

Együtt hülyültük végig az első évemet az Edinburghi Egyetemen.

Jó fejek vagytok. Köszönöm az emlékeket. Meg a vicces fotókat.

Tutira megtartom mindet...

1. fejezet

Edinburgh, 2012 szeptembere

— **B**EVÁSÁROLTÁL MÁR? Drága az ennivaló? Kiigazodsz az ételneveken?

Pukkadoztam a nevetéstől.

– Anya, Skóciában vagyok, nem Amazóniában.

– Tudom, de én egy ujjal sem nyúlnék hozzá azokhoz az ételekhez.

Utálkozó hangja hallatán elszakadt a cérna.

– A skótok nem kannibálok – vágtam vissza szárazon.

Szénsavas folyadékcseppek spricceltek el az arcom mellett, és amikor hátrafordultam, láttam, hogy Claudia, a legjobb barátnőm, a beszélgetés hallatán majdnem belefulladás a light kólájába. A közös kollégiumi lakrészünk konyhájában ültünk, a nappali-konyhánk alapfelszerelését képező kényelmes, ám kissé szokatlan várótermi műanyag székeken. Hátunkat a széles, udvarra néző panorámaablaknak vetettük, miközben a ragyogó napsugarak forrón szurkálták a bőrünket. Tiszta, vadonatúj, strapabíró tárgyak vetek körül minket. A kollégium puritán volt, ugyanakkor otthonos, biztonságos, és ezerszer jobb, mint amire számítottam.

– Ne forgasd ki a szavaimat, Charley! Én csak annyit mondtam, hogy ott másmilyenek az ételek – folytatta anya. – Nem akarom, hogy éhez.

Akár Edinburghban voltam, akár otthon, Indianában, anya folyton azon aggódott, hogy éhen maradok. Mivel nem tudok főzni. Delia Redford fantasztikusan sütött-főzött, akárcsak az elsőszülött lánya, Andrea, így hát személyes sértésnek vette, hogy kisebbik lánya (ez volnék én) még egy zacskó tésztát sem tud kifőzni. A mikró szerencsére ügyesen kezeltem, így a fagyasztott készételek megkíméltek az éhhaláltól.

– Anya, a skótok is nagyjából ugyanazt eszik, amit mi, mert hát... tudod... ők is csak emberek.

– A csokijuk sokkal finomabb – dünnyögte Claudia, aki éppen egy tábla Dairy Milket majszolt.

– Erről megoszlanak a vélemények – néztem rá szigorúan.

– Miről oszlanak meg a vélemények? – kíváncsiskodott anya. – Claudia is ott van? Ő is rendszeren eszik?

Megrándult az ajkam.

– Anya azt kérdezi, hogy rendszeren eszel-e.

Claudia bólintott.

– Naná – motyogta teli szájjal. – Szia, Delia anyu! – rebegtette meg az ujjait, miután lenyelte a falatot.

– Mondd meg neki, hogy én is üdvözlöm – nevetett anya.

– Anya azt mondja, ő is üdvözlő.

– Apád azt üzeni, elvárja, hogy mindennap telefonáljatok.

– De Andie-től sem vártatok el, hogy mindennap telefonáljon, amikor Dublinban lakott – húztam el a számam.

– Mert Andie *magától* is felhívott minket. Te viszont olyan elfoglalt vagy, hogy csoda, ha egyáltalán hallunk felőled.

– De nem azért, mert kábítószom vagy ilyesmi, anya. Tanulok meg élelem a tetv... tevékeny életemet.

– Ugye, nem azt akartad mondani, hogy *tetves*? – kérdezte anya éles hangon.

– Hát megengednék én, a húszéves, felnőtt nő, ilyen hangot az édesanyám előtt?

Anya bosszúsan krákogott.

– Anya – mondtam sóhajtva –, nem telefonálunk mindennap. Tiszta pénzkidobás. És a Skype-ra sincs mindig időm. Hét közben e-mailezünk, hetente egyszer pedig Skype-olunk. Jó lesz így?

– Azért nem kell úgy beszélni, mintha a fogadat húznák.

– Anya, tudod, hogy szeretlek. És nem beszélek úgy, mintha a fogamat húznák. Hiányozni fogtok... de csak két napja, hogy elköltöttem. Légyszi, várjátok ki, hogy honvágyam legyen!

Anya halk kacaja hallatán megnyugodtam.

– Csak aggódom értetek. Hiszen a lányom vagy, Claud meg a fogadott gyerekek.

– Jól megleszünk. Most le kell tennem. Ezen a héten van a beiratkozás, és még egy csomó mindent el kell intéznünk. Majd írok.

– De még nem válaszoltál a kérdésemre, hogy bevásároltatok-e.

– Igen, bevásároltunk. A hűtőszekrény, a fagyasztó és a szekrény is dugig van.

– Mivel?

– Kajával, anya.

– Milyen kajával?

Segélykérő pillantást vetettem Claudiára, aki erre panaszosan felkiáltott.

– Mi volt ez?

– Muszáj letennem, anya. Claudia cukormérgezést kapott. – Azal kinyomtam a telefont, és rávigyorgtam hangosan hahotázó barát nőmre. – Gyorsan kikapcsolom, mielőtt visszahív.

Ijedten rezzentem össze, amikor a készülék megcsörrent a kezemben, de mikor ránéztem, láttam, hogy Andie hív.

– Egy perc nyugtom sincs. Halló!

– Na, szia! – mondta Andie. – Már két napja, hogy elköltöztél. De nem írsz, nem hívsz...

– Épp most beszéltem anyával.

– Ja, jó. És hogy ment? Megkérdezte, eszel-e rendesen?

– Téged is ezzel fárasztott?

– Amikor külföldön tanultam? Aha. Szerintem szent meggyőződése, hogy az amerikaiakon kívül mindenki egy idegen bolygóról származik, és fura táplálékon él, amit a mi testünk nem tud megemészteni.

– Ja, vágom.

– Na és? Hogy tetszik Edinburgh?

– Idáig tetszik. Van egy kis honvágyam, de gyönyörű ez a város.

– Hogy van Claudia?

– Csokit zabál.

– Az a csoki a közelébe sem ér a miénknek.

– Én is pontosan ezt mondtam!

– Hát, ezt benéztétek – szólt közbe Claudia. Felállt, hogy a szemetesbe dobja a csokipapírt. – Megmondanád a nővérednek, hogy majd később visszahívod? Ha még egy percet itt kell dekkolnom, összetöröm a telefonodat.

– Nem vagyok ám süket – mondta Andie. Szinte hallottam, hogyan forognak a szemgolyói. – Mindegy, úgyis indulnom kell a melóba. Ha elfelejtetted volna, nálunk kora reggel van. Nekem mégis

az az első dolgom, hogy felcsörgöm a kishúgomat, mert tudni szeretném, hogy szolgál a kedves egészsége, ráadásul távolsági hívással, ami egy valag pénzbe kerül, de őt persze ez sem hatja meg.

– Igenis meghat – mondtam nevetve. – Komolyan. Csak most nincs időm bővebben is szavakba önteni a meghatottságomat. Claudia betegesen gyűlöli a tökéletes lakásunkat, én pedig képes voltam hazacibálni, hogy megebédeljünk. Még a végén csalánkiütést kap.

– Isten őrizz! Akkor még beszélünk, *Supergirl*.

– Igen, majd valamikor. – Kikapcsoltam a telefont, és lesújtó pillantást vettem Claudióra. – Akkora paraszt vagy!

– Ez itt – mutatott körbe – nem lakás. Csak egy közös helyiség egy folyosón, ami őt ugyanilyen, zárható és tűzálló ajtóval felszerelt szobába vezet.

– A fürdő is zárható. Ez azért nagy szó az átlagkollégiumokhoz képest.

– Nagyon vicces vagy.

– Te meg elkényeztetett.

– Hiányzik a lakásunk – vonta össze a szemöldökét Claudia. – Világos és tágas. Még erkély is van. És csak ketten lakunk benne.

Amióta Claudia megpillantotta a szobát, másról sem tudott beszélni, így hát süketnek tettettem magam, és kivonsoltam a konyhából, majd megálltam a szobám előtt, hogy ellenőrizsem, biztosan bezártam-e az ajtót.

Odahaza az indianapolisi Purdue-re jártunk, és mivel Claudia szüleinek a bőre alatt is pénz volt, West Lafayette-ben éltünk egy szép lakásban, alig tízpercnnyire az egyetemtől. Claud segítségével nélkül nem engedhettem volna meg magamnak egy ilyen menő lakást. Az előbb a fejére olvastam, hogy elkényeztetett, de ezt csak az anyagiakra értettem. Igen, Claudia a stílusos dolgokhoz szokott, de

az élete olyan volt, mint a gazdag gyerekeké általában – keményen robotoló szülők, akik magasról tojtak rá, mit művel a lányuk. Ahe-lyett, hogy szeretettel vették volna körül, időnként hozzáágtak egy kis pénzt, és elvárták tőle, hogy hálás legyen. Claudia azonban nem keseredett meg, sőt nagyon is megbecsülte azokat, akik őszinte sze- retettel fordultak felé, és hűségesen kitartott mellettük.

Az egyetem első évében ismertük meg egymást, és hamar össze- barátoktunk. Bírtam Claudiát, de nem a pénze miatt, és ő is gyor- san megkedvelt engem, méghezzá azért, mert állítólag nem találko- zott még nálam őszintébb emberrel. Amikor hálaadáskor meghív- tam magunkhoz, a családom viselkedése még inkább elmélyítette a barátságunkat. A szüleim úgy bántak Claudiával, mintha az édes- gyermekük lenne, és szó szerint körülugrálták (ami a szíve mélyén nagyon imponált neki). Még Andie is ugyanabban a basáskodóan leereszkedő hangnemben osztotta ki, mint engem (ami a szíve mé- lyén szintén nagyon imponált neki).

Mi nem voltunk gazdagok. Egy Lanton nevű kisvárosban lak- tunk, Indianapolistól északnyugatra. Apám autószerelő-műhelyt üzemeltetett, anyám a saját virágüzletében dolgozott. Épphogy megéltünk. A szüleim kizárólag anyám nagynénje, Cecilia jóvoltá- ból tudták menő iskolákban, sőt külföldön taníttatni a lányaikat. Cecilia egy dúsgazdag gyógyszergyárhoz ment feleségül, és ami- kor a pasas meghalt, ő örökölte a vagyont. Cecilia sajnos két kézzel szórta a pénzt, így hát a halála után nem sok minden maradt utá- na. Rólunk, gyerekekről viszont gondoskodott: egy vagyonkezelői alapon gyűjtötte a pénzt a továbbtanulásunkhoz.

Az volt az érzésem, Claudia csak az idegességét leplezendő zúgo- lódik a lakás miatt. Örültünk, hogy egy idegen országban tölthetjük a tanévet, de azért kicsit féltünk is így egyedül, és míg én hősiesen

elismertem, hogy rettegek, Claudia mindig talált magának valami bosszankodnivalót, hogy ne kelljen szembenéznie a szorongásával.

Bár felsőbb évesek voltunk, a gólyákkal is voltak közös óráink, és három brit diákkal szállásoltak el minket, akik ugyan egyidősek voltak velünk, de csak most kezdték az egyetemet. Mivel a szobatársaink előbb érkeztek, mint mi, és egy teljes napjuk volt az ismerkedésre, tudtuk, hogy kicsit többet kell tepernünk, ha azt szeretnénk, hogy befogadjanak minket. De azért reméltük, hogy megbirkózunk a feladattal. Egyelőre kihasználtuk, hogy még nem kezdődött el a tanítás, és elhatároztuk, hogy rekordidő alatt feltérképezzük a várost.

– Meglátod, ha elrendezkedtünk és megismertük a többieket, sokkal jobb kedved lesz – vigasztaltam Claudiát, amikor kiléptünk a lakásból. – Mások is vannak itt a Purdue-ről. Velük kezdhetnénk.

– Ha odaát nem barátkoztunk velük, most minek törjük magunkat?

– Gratulálok a hozzáállásodhoz.

– Gratulálsz? Tényleg?

Halk kuncogással indultam le a lépcsőn, de az első emeleten a torkomra fagyott a nevetés. Claudia meg sem kérdezte, mi bajom van. Síri csend volt a hátam mögött, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy a barátnőmnek is elállt a lélegzete.

A lépcsőforduló közepén egy szívdöglesztő srác állt, és éppen egy fénymásolt plakátot ragasztott fel a falra. A pólója felcsúszott nyújtózkodás közben, közszemlére bocsátva bronzbarna bőrét és kocás hasát. A póló tökéletesen kidolgozott törzset, a koptatott farmer pedig tökéletesen kidolgozott feneket takart. Az izmos alkaron menő törzsi tetoválás virított, és ahogy a pasi ránk sandított a szemem sarkából, halkán felsóhajtottam. Elképesztő mosolya volt – vágy, feltűnően magabiztos és határozottan bugyiolvasztó. Jól illett

a gyönyörű világosszürke szeméhez, markáns, szexisen borostás állához és sűrű, kusza, sötétszőke hajához, ami arra ösztönzi a női ujjakat, hogy jól belecsimpaszkodjanak.

– Hali! – üdvözölt minket rekedtes hangon, jólesően ismerős amerikai akcentussal.

Claudia finoman félretolt, és laza léptekkel indult el a pasi felé. Kígyózó mozgása láttán elmosolyodtam. A srác is követte a példamat, tekintete Claudia ringó csípőjére tapadt.

A barátnőm gyönyörű lány volt. Emellett végtelenül elegáns és igényes. Ezzel sikeresen elriasztotta magától a srácokat, a többiek pedig (tévesen) azt feltételezték róla, hogy igazi sznob picsa, aki előbbre helyezi a pénztárca vastagságát a humorérzéknel. Úgyhogy Claudia, bár kivételesen szép lány volt, sokat nélkülözött a romantika terén.

A kivarrt vagány elismerően mérte végig. Claudia, portugál édesanyja révén, hosszú, sötét hajjal, egzotikus bőrszínnel, karcsú derékkal, hosszú combokkal, valamint formás mellekkel és fenékkal büszkélkedhetett. Az a fajta csaj volt, akit minden nő szívből utál.

Márkás sztreccsfarmert, Lacoste teniszcipőt és egy tündéri, fehér, japánujjú, karcsúsított Ralph Lauren blúzt viselt, amiben úgy festett, mint aki a golfklubba készül. Rögtön láttam, hogy a dögös plakátragasztó sejtelmesen mosolyog.

– Buli lesz? – bökött az állával Claudia a remekmű felé.

– Aha – vigyorgott a pasi. Amikor közelebb léptem, már fülig ért a szája. – Egy haverom kért meg, hogy ragasszak ki plakátokat. A másik lépcsőházban lakik. Nektek is ott a helyetek. Amúgy Beck vagyok.

– Claudia. Ő meg a barátnőm, Charley – biccentett felém Claudia.

– Helló, Charley!

Beck a már elmaradhatatlan pimasz vigyorral mustrált végig. Claudiával ellentétben engem páros lábbal rúgtak volna ki a golfklubból: a kedvenc lyukas térdű, feszülős farmeremet, ami már pókháló vékonyságúvá foszlott a sok mosástól, túlméretezett póló egészítette ki, aminek mellrészén a „Könyvmoly” felirat díszelgett. Három éve platinaszőkére festettem hosszú, szőkésbarna hajamat, mert úgy gondoltam, ez az árnyalat jobban kiemeli a zöld szememet. Most kusza lófarokba fogva lengedezett a fejem. A szokásos ezüst ékszereimet viseltem – két hosszú nyakláncot, három gyűrűt az egyik kezemen, kettőt a másikon –, a csuklómon pedig ezüst és bőr karkötők fityegtek.

Claudia azt akarta, hogy én is olyan kifinomult legyek, mint ő. Én meg azt, hogy ő is olyan szakadt legyen, mint én.

Odabiccentettem Becknek, és pirulva állapítottam meg, milyen elismerően csillan fel a szeme. Perzselő forróság áradt a pasiból; biztosra vettem, hogy ha megnyalnám az ujjam, és a bőrére tapasztanám, a gőz sisteregve csapna fel a nyomában. De már gimis koromban túlestem a rosszfűs korszakomon, és nem akartam ugyanabba a csapdába esni. Lopva Claudiára sandítottam, és a pillantásom azt üzent, átengedem neki az elsőbbséget.

Claudia elvagyorodott, majd megfordult, és alaposan szemügyre vette a plakátot. Követtem a tekintetét.

MA ESTE BULI
SZEPTEMBER 13. 21:00
1. LÉPCSŐHÁZ, 3. LAKÁS
INGYEN PIA ÉS SZENVICS!

– Hm – nézett Claudia Beckre homlokráncolva –, a haverod elgépelte az utolsó szót.

Beck felhorkant.

– Tündérbogár, nézd már, mi van odaírva! INGYEN PIA. Ezek után ki olvassa el az utolsó sort, bakker?

– Jogos – motyogtam.

De Claudia a füle botját sem mozdította.

– Nem is érdekel? Pedig te ragasztod ki a plakátokat. Mindenki azt fogja hinni, hogy te vagy az a nyomoronc, aki nem tud helyesen írni.

Beck vállat vont, majd megkerült minket, és a következő emelet felé indult.

– Nem érdekes, mivel leszarom, mit gondolnak mások!

– Ez izgalmasan hangzik. – Claudia sarkon fordult, és olyan mosollyal nézett a srác után, hogy az még a követ is meglágyította volna. – Nem akarsz beavatni a részletekbe?

Beck kis híján megbotlott az első lépcsőfokban, annyira meglepődött a kacér ajánlaton. Zavarát leplezendő újabb szexi pillantást vetett Claudiára, majd egyenesen a barátnőm szemébe nézett, és vigyorogva így szólt:

– Találkozunk a buliban, tündérbogár.

– Ott leszünk – felelte Claudia.

Azzal kézen fogott, és lerángatott a lépcsőn. Alighogy kiszabadultunk a betonépületből, Claudia kifulladásra dőlt a napsütötte udvaron álló biciklitárolónak.

– Már attól orgazmusom van, ha ránézek – nyöszörögte, és vágyakozva nézett fel az épületre.

– Muszáj ezt? – fintorogtam.

– Most mit játszod az eszed? Ez a pasi még a Jeges-tengerből is termálvizet csinál.

– Undorító vagy – mondtam nevetve, és kivonszoltam Claudiát a Guthrie Streetre.

A Cowgate közelében laktunk, a Grassmarket keleti végén, ahol egymást érik a zajos kocsmák és klubok. A hálósobánk ablaka a Cowgate-re nézett, így mindketten beruháztunk egy pár földugóba, hogy éjszaka nyugodtan alhassunk.

A szállásunk alig pár utcányira volt az Edinburghi Egyetem dimbes-dombos campusától. A főépület felé vettük az irányt, hogy felvegyük a diákigazolványunkat az információs központban. Ez volt a legfontosabb dokumentum – a könyvtárba és a diákklubokba is ezzel lehetett bejutni.

– Elismerem, hogy jól néz ki, de nekem már nem jönnek be a rosszfiúk. – Mit sem törődve a szívembe nyilalló ismerős fájdalommal, közömbösséget mímelve szorítottam össze a fogam. – És ha jól tudom, te sem gerjedsz a szívtiprókra.

– Beck kedvéért szívesen kivételt teszek. Beck! – nyögött fel Claudia lehunytt szemmel. – Még a neve is vagány, hogy rohadna meg!

– Anyám utálná. Elég mocskos a szája.

– Attól még mocskosul leszopnám.

Döbbent kacaj hagyta el az ajkam.

– Komolyan mondom.

Claudiára néztem, és rájöttem, hogy a barátnőm tényleg komolyan beszél. Azonnal kijózanodtam.

– Maradj veszteg, különben megbánod!

– Hülyének nézel? – intett le Claudia. – Ha a bugyimra fáj a foga, keményen meg kell dolgoznia érte. Agyon fogom szívatni! – dörzsölte össze a tenyerét vidáman.

Nem rajongtam az ötletért, hogy este egyedül kell jópofiznom a buliban, miközben a legjobb barátnőm éppen Becket próbálja az ujjá köré csavarni. De... mégiscsak Claudiáról volt szó. Szerettem őt, és még soha nem láttam ilyen izgatottnak. Neki még ezt is elnéztem.

– Akkor ma este buli, ha jól sejtem. A szobatársainkat is meghívjuk?

– Mi is a nevük?

Hosszasan kutattam az agyamban. Tudtam, hogy valahol ott rejti a válasz.

– Maggie, Gemma és Lisa. Jól mondom?

– Nem, szerintem Maggie, Jemima és Lauren.

– Jemima? Á, arra emlékeznék.

– Borzalmas szobatársak vagyunk.

– Bizony. Gyorsan szervezek is valami közös összejövetelt.

– Hűű, Becket is meghívjuk? – csillant fel Claudia szeme.

Basszus! Ez menthetetlen.

– Rucit kellett volna vennem – dűnnyögte Claudia legalább ötvenedszer, miközben felfelé kaptattunk a lépcsőn. A hármaskörű ajtó mögött dübörgött a zene, és már az udvaron részeg gólyákba botlottunk.

Sóhajtván lapultam a falnak, hogy utat engedjek egy fickónak, aki bosszús képpel igyekezett a kapu felé.

– Mondtam már, hogy a ruci túlzás. Ez csak egy kolecsos buli, Claud, nem a gólyabál.

Amint felértünk az emeletre, bebizonyosodott, hogy igazam volt. A hármaskörű lakás ajtaja tárva-nyitva állt, és a folyosón toporgó

vendégek piros műanyag pohárból kortyolgatták a piát. Egy-két lány ránk mosolygott, a srácok pedig néma biccentéssel köszöntöttek minket, ahogy átverekedtük magunkat a tömegen. Mindenki sportosra vette a figurát. Örültem, hogy a javaslatomra Claud is farmerben és ujjatlan trikóban jött.

– Ez a lakrész sokkal nagyobb, mint a miénk – jegyeztem meg, miután körülnéztünk a zsúfolt nappaliban és konyhában.

– Szoba is több van – mutatott végig Claudia a bal oldalon húzódo folyosón.

Láttam, hogy a folyosó a sarok után is folytatódik. Öt ajtót számoltam össze az egyik oldalon, és megállapítottam, hogy Claudnak igaza lehet, mert a rejtett folyosón is sorakozik pár szoba.

– Mégis eljöttetek? – toppant elénk a semmiből Beck, két sört nyújtva felénk. – Örvendek a szerencsének, hölgyeim!

Beck láttán, aki nagyjából ugyanúgy festett, mint délután – sőt talán még dögösebben –, úgy ledermedtünk, hogy egy hang sem jött ki a torkunkon.

Beck pimaszul vigyorgott, mintha pontosan tudná, milyen hatással van az ellenkező nemre.

– Kértek? – rázta meg az üvegeket.

– Kösz! – nyúltam az egyik palack felé. – Nagy az érdeklődés – intettem a tömeg felé.

– Én megmondtam... elég volt kiírni, hogy „ingyen pia”, és *voilà!*
– Beck mosolyogva nézte Claudiát, aki végre magához tért a kábulatból, és elvette a sört. A pasi tekintete a mellemre vándorolt. – Jó ez a póló.

Az ócska Pearl Jam pólómra gondolt, ami fakó volt, kopott és kicsit szűk, de amint megpillantottam a turiban, tudtam, hogy nem hagyhatom ott. Még szerencse, hogy szűk volt, mert így legalább

jól néztem ki benne. Nem először fordult elő, hogy egy srác megdicsérte rajtam, de még most sem tudtam eldönteni, a Pearl Jam felirat miatt, vagy mert teljesen ráfeszül a mellemre.

Talán elenyésző részben az előbbi, és nagyrészt az utóbbi.

– Köszt – motyogtam, és ahogy körülnéztem a szobában, a könyökömmel „véletlenül” megböktem Claudia karját.

A barátnőm rögtön kapcsolt.

– Beck – lépett közelebb a pasihoz –, te egy félévre jöttél, vagy kettőre, mint mi?

– Kettőre – válaszolta Beck, de én úgy tettem, mintha jobban érdekelne a szoba, mint a beszélgetés. – A Northwesternről jöttem. Ti?

– A közeledből. A Purdue-ról.

– Azt hiszem, két srác is onnan van. Ismeritek őket? Alan és Joey. Az első este találkoztunk velük.

Megfordultam, nagyot kortyoltam a sörömből, és megcsóváltam a fejem.

– Nem – válaszolta Claudia. – Te is itt laksz?

– Nem. Én az utca végén lakom a Wynd College-ban, Jake haverommal.

A név hallatán összerezzentem, a szívem a torkomban dobogott. Szerencsére a többiek úgy belemerültek a beszélgetésbe, hogy észre sem vették. Lassan beszívtam a levegőt, és nyugalmat erőltettem magamra. Három és fél év telt el a történetek óta, de már a pusztá gondolattól mázsás súly nehezedett a mellkasomra.

Mikor magamhoz tértem, észrevettem, hogy Claudia sunyi pillantásokkal bombáz. *Kopj már le*, üzent a tekintete.

– Hát akkor... – böktem a sörösüveg nyakával a hátuk mögé – megyek, megnézem, van-e ismerős a közelben.

Beck ajka megvonaglott, vagyis a srác rögtön átlátott rajtunk, de hát nem én akartam felcísipni. Átvágtam a tömegen, és a szoba közepén álló nagy asztal felé vettem az irányt, ahol éppen ádáz sörpingpong-torna zajlott. Már a látványtól is kirázott a hideg, így hát sarkon fordultam, és a konyha felé indultam, ahol a jelenlévők a pult-ra könyökölve osztották az észet. Átnyomakodtam egy alacsony srác mellett, akinek az arca kis híján a két mellem közé szorult.

– Jó ez a póló! – vigyorgott fel rám.

Mit mondtam? Igazi varázspóló! Motyogtam valamit, aztán folytattam az utamat.

– Charley!

Az artikulálatlan visítás hallatán riadtan néztem körbe, és döb-benten láttam, hogy Maggie, a szobatársam vadul integet a konyhából. Kissé meglepett, hogy ilyen túlradó izgalmat váltok ki belőle. Zavart mosollyal indultam el felé.

– Szia, Maggie!

– Hát eljöttél, drágám? Gyere, szeretgess meg egy kicsit! – Azzal a nyakamba vetette magát, én pedig tompa nyögéssel temettem bele az arcomat dús, vörös hajkoronájába. Maggie jól becsiccsentett, és kissé akadozva beszélt, de még ez sem tompíthatta el *káprázatos* brit akcentusát. – Claudia is itt van? – tolt el magától.

– Igen, egy pasival beszélget, akit délután ismertünk meg.

Maggie bólintott, szép szeme csúnya vérekes.

– Elvesztettem Gemmát és Laurát. Nem tudom, hová lettek, de közben megismerkedtem ezekkel a srácokkal.

Azzal egy középmagas fickóhoz fordult, aki göndör, szőke hajjal és égszínkék szempárral büszkélkedhetett. Egy magas, vékony, tetovált karú srác volt vele, aki divatos, keret nélküli szemüveget és szájpiercinget viselt, meg egy alacsony, gömbölyű, lila hajú csaj.

– Ők itt Matt, Lowe és Rowena.

– Sziasztok, én Charley vagyok – emeltem rájuk a sörömet.

Amikor Lowe, a magas, vékony srác felemelte a sörét, láttam, hogy lepattogzott, fekete lakkréteg borítja a körmeit.

– Tetszik a pólód.

– Ti is amerikaiak vagytok?

– A Northwesternre járunk.

– Én a Purdue-re.

A srác hirtelen mély érdeklődéssel nézett rám. Miközben a tekintete többször is végigsiklott a testemen, megállapítottam, hogy nem is annyira sovány. Illetve sovány, de izmos... és helyes is. Nagyon helyes.

– Ja, a Purdue-re. Akkor tulajdonképpen szomszédok vagyunk.

Kifejezetten helyes.

Ugyanaz a vagányság áradt belőle, mint Beckből. Megesküdtem volna, hogy haverok.

– Hát, ha szomszéd az, akinek több órát kell bumliznia, hogy együtt iszogathassátok a habos kakaót, akkor igen, szomszédok vagyunk.

Lowe elmosolyodott. Matt és Rowena halkán kuncogott.

Maggie zavartan pislogott. Hogy témát váltson, megkérdezte:

– Szóval láttátok a plakátot?

– Ja. Beck külön meghívott minket.

– Ismered Becket? – vonta össze Lowe a szemöldökét.

Hátranéztem a vállam fölött, és Beckre mutattam. Még mindig Claudiával csevegett, de a barátnőm egyre komorabban hallgatta a mondandóját.

– A barátnőmmel, Claudiával beszélget.

Ahogy visszafordultam, mintha egy ismerős profilt vettem volna észre a szemem sarkából, és ettől az összes vér a fülembé tódult. Elképedve meredtem az ismerős arcélre meg a szépen faragott orra. Az ismerős ajkak egy ismeretlen homlokot csókolgattak.

Ez nem lehet igaz!

Kalapáló szívvel néztem, amint a profil felém fordul. A hátborgongatóan ismerős fogpasztamosoly teljes erőből gyomorszájon vágott.

Tekintetem szomjasan tapadt Jacob Caplinre – első szerelmemre. Három és fél éve láttam őt utoljára.

És most itt állt előttem, magas volt, kigyúrt, és a hosszú ujjú pólójában meg a fekete farmerében sokkal szálkásabbnak tűnt, mint fiatalabb korában. Sötét haja rövidebb volt, mint régen, de szépen keretezte markáns arcát. Félve néztem bele a sötét szempárba, mert tudtam, hogy a látvány csak tovább tetézi a kínjaimat. A fájdalom akkor vált igazán elviselhetetlenné, amikor észrevettem, hogy Jake karja egy fekete hajú lány köré fonódik, aki szorosan hozzásimul, és a mellkasára tapasztja a kezét. A magam százhetvenkét centijével nyúlánk lánynak számítok, de a csaj még nálam is magasabb volt. És formásabb. Ezerszer szebb, mint én. Tökéletesen festett a hosszú, sötét hajával meg az olajbarna bőrével.

Gyűlölködve néztem a csajt.

Gyűlölködve néztem Jake-et.

Három és fél év, de még most is fáj.

– Charley! Hahó, Charley! – rikoltozta a részeg Maggie.

Néztem, hogyan kapja fel a fejét Jake a név hallatán. Láttam, hogy egész testében megfeszül, és az ujjaim reszketve kulcsolódtak a sörösüveg köré.

Jake idegesen felpillantott, és lassan körbepásztázta a tömeget. Amikor összeakadt a tekintetünk, megrezzent, és a karja ernyedten csúszott le az oldalába csimpaszkodó lányról. Az ajka szétnyílt, szabályos vonásai eltorzultak a döbbenettől, és halkán a nevemet sutogta.

Most, hogy hosszú évek óta először farkasszemet néztünk egymással, hirtelen megszűnt körülöttem a világ. A zene tompa lüktetéssé, a zsvaj fojtott zümmögéssé szelődött. Nem hallottam mást, csak a szívverésemet. Legszívesebben hanyatt-homlok elmenekültem volna. Egy porcikám sem kívánta Jake közelségét, mégis földbe gyökerezett lábbal néztem, amint félrelöki meghökkent barátait, és elindul felém. Amikor megállt előttem, rákvörös lettem.

– Jake! – köszöntötte szívélyesen Lowe.

Jake a tőle megszokott biccentéssel viszonozta az üdvözlést, aminek láttán éles nyilallás cikázott végig a mellkasomon.

– Lowe!

Ám ahogy rám siklott a tekintete, égő fájdalom lobbant fel a szívemben. Régen imádtam Jake szemét. Buja volt és sötétbarna, értelemtől csillogó, simogató, és olyan mély, hogy azt sem bántam volna, ha örökre elveszek benne.

Fiatal voltam.

És hülye.

– Charley! – lehelte Jake mély, zengő hangján, aminek hallatán szégyenszemre még most is kéjes borzongás futott végig a hátamon.

– Ezt nem hiszem el! – túrt a hajába remegő kézzel, és várta, hogy végre én is mondjak valamit. Bármit.

Rideg akartam lenni. Elutasító. Közömbös.

Sajnos nem sikerült. Gyorsan az elképedt Maggie kezébe nyomtam a sörömet, és szó nélkül faképnél hagytam Jake-et. Azt a kölnit

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

használta, amit még én vettem neki. Olyan finom illata volt, hogy amikor együtt voltunk, állandóan Jake nyakát szagolgattam.

Ez az emlék is szíven ütött.

Ahogy végigsiettem a folyosón, láttam, hogy Claudia egy ismeretlen pasival beszélget. De nem értem rá kideríteni, mi történt Beckkel, mert hallottam, hogy Jake a nevemet kiáltja. Erre már Claudia is felneszelt, és kigúvadt a szeme, amikor meglátta, milyen képet vágok.

– Én mentem – vetettem oda neki foghegyről. Azonnal melletttem termett.

Lerobogtam a lépcsőn, átvágtam az udvaron, beugrottam a lépcsőházunkba, és gyorsan becsaptam az ajtót Claud mögött.

– Mi a franc folyik itt? – tudakolta Claudia aggodalomtól csillogó szemmel, de én elzúgtam mellette, fel a lépcsőn.

Miután bejutottam a szobámba, és az ajtót is bezártam magunk mögött, végre megfordultam, és egész testemben remegve adtam ki magamból a felgyülemlett fájdalmat. Claudia elkapott, magához szorított, és vigasztaló szavakat suttogott a fülemben, miközben elzokogtam neki, mi is történt tulajdonképpen.